MAGISTERIUM

CARTEA A DOUA

MĂNUȘA DE ARAMĂ

HOLLY BLACK ȘI
CASSANDRA CLARE

ILUSTRAȚII DE
SCOTT FISCHER

CORINT JUNIOR

PENTRU URSULA ANNABEL LINK GRANT,
JUMĂTATE FETIȚĂ DE CINCI ANI ȘI JUMĂTATE FOC

↑≋△○@

CAPITOLUL UNU

CALL A LUAT micul rotocol uleios de pepperoni de pe felia lui de pizza și a strecurat mâna sub masă. Imediat a simțit limba umedă a lui Havoc spălându-i mâna, când lupul Călăreț al Haosului a înfulecat mâncarea.

– Nu-i mai da mâncare chestiei ăleia! i-a spus tatăl lui morocănos. Azi-mâine o să-ți mănânce mâna cu totul.

Call l-a mângâiat pe cap pe Havoc, fără să-l ia în seamă pe tatăl lui. În ultima vreme, Alastair nu fusese prea mulțumit de Call. Nu voia să audă nimic despre timpul petrecut în Magisterium. Detesta faptul că fusese ales ca ucenic de Rufus, fostul maestru al lui Alastair. Și când îl văzuse pe Call venind acasă cu un lup Călăreț al Haosului, era gata să-și smulgă părul din cap.

De când se știa, fuseseră întotdeauna numai ei: el, tatăl lui și poveștile tatălui despre cât de rea e fosta lui școală – aceeași școală la care era acum Call, în ciuda eforturilor pe care le făcuse să nu ajungă acolo. Call se aștepta ca tatăl său să fie supărat, după ce se

întorsese de la cursuri din primul lui an la Magisterium, dar nu își imaginase cum va fi *concret* să stea cu tatăl lui când era așa de supărat. Înainte se înțelegeau foarte bine. Acum totul părea... stânjenitor.

Call spera că asta era numai din cauza Magisteriumului. Fiindcă altfel ar fi însemnat că Alastair știa că, în secret, Call era demonic.

Toată treaba asta cu demonizarea secretă îl supăra și pe Call. Chiar foarte mult. Începuse să-și facă o listă în minte – pe o coloană a pus toate argumentele în favoarea ideii că era un Principe al Întunericului și, pe altă coloană, argumentele contra. Nu făcea nimic fără să confrunte mai înainte lista. Oare un Principe al Întunericului ar bea ultima ceașcă din cafeaua la filtru? Ce carte ar lua de la bibliotecă un Principe al Întunericului? Faptul că se îmbrăca în negru în ziua în care aveau de spălat rufe era o mișcare tipică pentru un Principe al Întunericului sau era o opțiune legitimă? Cel mai grav era că și tatăl lui Call făcea aceleași socoteli de câte ori se uita la Call, adunând și iar adunând puncte care să susțină ideea că era un Principe al Întunericului – de asta era aproape sigur.

Dar Alastair putea doar să bănuiască. Nu avea cum să fie sigur. Erau niște lucruri pe care numai Call le știa.

Lui Call nu-i ieșea din minte ce îi spusese Maestrul Joseph: că el, Callum Hunt, poseda sufletul Inamicului Morții. Că el *era* Inamicul Morții, destinat demonicului. Chiar și aici, în bucătăria zugrăvită cochet în galben, unde el și tatăl său mâncaseră de mii de ori, cuvintele acelea erau vii în urechile lui Call.

Sufletul lui Callum Hunt e mort. Sufletul acela a fost izgonit din trupul tău, s-a ofilit și a pierit. Sufletul lui Constantine Madden s-a

instalat în locul lui și a crescut odată cu tine, nou-nouț și neatins. De atunci, partizanii lui au lucrat în permanență ca să creeze iluzia că el este încă în viață, astfel ca tu să fii în siguranță.

– Call! a strigat tatăl său, uitându-se ciudat la el.

Nu te uita la mine, ar fi vrut Call să spună. Și, în același timp, ar fi vrut să-l întrebe: *Ce vezi tu când te uiți la mine?*

Mâncau împreună pizza preferată a lui Call, cu pepperoni și ananas și, în mod normal, acum ar fi stat de vorbă despre ultima escapadă în oraș a lui Call sau despre vreun proiect de reparat cine știe ce la care lucra Alastair în garajul lui, dar acum tatăl lui nu vorbea, iar băiatul nu găsea nimic de spus. Îi era dor de prietenii lui cei mai buni, de Aaron și de Tamara, dar nu putea să-i vorbească despre ei tatălui său, fiindcă și ei făceau parte din lumea magiei, pe care el o ura.

Call s-a ridicat de pe scaun.

– Pot să mă duc în curte cu Havoc?

Alastair s-a uitat încruntat la lupul care fusese odinioară un adorabil puiuț, care acum se făcuse o tânără fiară agilă și care ocupa aproape tot locul de sub masă. Lupul s-a uitat la tatăl lui Call cu ochii lui de Călăreț al Haosului, cu limba atârnându-i afară din gură. A scâncit ușor.

– Foarte bine, a spus Alastair cu un suspin plin de suferință. Dar nu sta prea mult. Și ferește-te de oameni. Singura noastră șansă ca vecinii să nu înceapă vreun tămbălău e să controlăm circumstanțele în care apare Havoc.

Havoc a sărit și s-a îndreptat spre ușă, cu ghearele țăcănind pe linoleum. Call a zâmbit. Știa că devotamentul rar al unui Călăreț al Haosului, de care se bucura el, intră pe lista cu argumente în favoarea ideii că ar fi Principe al Întunericului, dar nu regreta deloc că îl avea.

Evident, asta era probabil și problema cu a fi Principe al Întunericului. Nu regreți lucruri care ți se par firești.

Call a încercat să nu se mai gândească la asta când a ieșit afară. Era o după-amiază caldă de vară. Curtea era plină de o iarbă înaltă și deasă; Alastair nu era prea preocupat s-o îngrijească, fiindcă era genul de persoană pe care îl interesează mai mult să-și țină vecinii la distanță decât să stea cu ei la taclale despre ponturi de curățare eficientă a ierbii. Call se juca cu Havoc, îi arunca un băț și îl punea să i-l aducă înapoi, iar el venea cu coada fluturând și cu ochii strălucitori. Ar fi alergat și el cu Havoc, dar piciorul lui cu probleme îl împiedica să se miște repede. Havoc părea că înțelese-se asta și rareori se îndepărta prea mult de el.

După ce Havoc a făcut câteva ture, au traversat împreună strada spre părculeț, unde Havoc a dat fuga spre tufișuri. Call s-a scotocit prin buzunare după vreo pungă de plastic. Principii Întunericului cu siguranță nu curăță după cățeii lor, așa că plimbările astea le trecea pe coloana cu argumente pozitive.

– Call?

Call s-a întors, surprins. Și mai surprins a fost când a văzut cine îl strigase. Părul blond al lui Kylie Myles era prins în două agrafe cu unicorni, iar în mână avea o lesă roz. La capătul ei era ceva ca un ghem alb de blană, dar care, până la urmă, s-ar fi putut să fie un cățel.

– Tu... hmm, a făcut Call. Știi cum mă cheamă?

– Mi se pare că nu te-am mai văzut de mult pe aici, a replicat Kylie, fără să ia în seamă mirarea lui.

A coborât ușor vocea.

– Te-ai transferat? La școala de balet?

Call a ezitat înainte de a răspunde. Kylie fusese cu el la Testul

fierului, examenul de admitere în Magisterium, dar el intrase, și ea, nu. Fusese scoasă din sală de magi și nu o mai văzuse de atunci. Era clar că și-l amintea pe Call, din moment ce se uita la el cu expresia aia uimită, dar el nu prea știa ce credea ea că i se întâmplase. Amintirile ei fuseseră cu siguranță modificate înainte de a se întoarce în lumea obișnuită.

Un moment, și-a imaginat ce nebunie ar fi dacă i-ar spune totul. Dacă i-ar spune că, de fapt, examenul fusese pentru o școală *de magie*, și nu pentru una *de balet*, și cum îl alesese Maestrul Rufus pe el, cu toate că avusese un punctaj mai prost decât ea. Oare l-ar crede dacă i-ar spune cum era școala aceea și ce senzație ai când creezi foc cu mâinile tale sau în aer, când zbori? S-a gândit cum ar fi să-i spună că Aaron, prietenul lui cel mai bun, era Makar, ceea ce era *o mare chestie*, fiindcă asta presupunea că este unul dintre puținii magi în viață care pot să lucreze cu elementele haosului.

– Școala e ok, a bolborosit el, ridicând din umeri, neștiind ce altceva să zică.

– Sunt surprinsă că ai intrat, a spus ea, aruncând o privire spre piciorul lui și apoi a căzut într-o tăcere stânjenitoare.

El a simțit cum îl cuprinde furia aceea bine cunoscută și și-a amintit perfect cum fusese la vechea lui școală, când nimeni nu credea că ar fi capabil de vreo activitate fizică. De când se știa, piciorul lui stâng era mai scurt și mai slab decât celălalt. Mersul îi provoca dureri și niciuna dintre nenumăratele operații care i se făcuseră nu îl ajutase prea mult. Tatăl lui îi spusese întotdeauna că așa se născuse, dar Maestrul Joseph îi spusese altceva.

– Totul ține de forța pe care o ai în partea superioară, a spus Call, puțin înțepat, neștiind prea bine nici el ce însemna asta.

Dar ea a dat din cap, cu ochii mari.

– Cum e? Școala de balet.

– Dură, a spus el. Toată lumea dansează până cade din picioare. Nu ni se dau decât băuturi cu ou crud și proteine de grâu. Vinerea avem seară de dans și cine reușește să rămână în picioare până la sfârșit primește o ciocolată. Și trebuie să ne uităm tot timpul la filme cu dansuri.

Ea tocmai voia să spună ceva, dar a fost întreruptă de Havoc, care ieșise din tufișuri. Ținea în gură un băț și ochii lui erau mari și strălucitori – nuanțe de portocaliu, galben și roșu ca focul iadului. Când a văzut-o pe Kylie cum se uită la el, cu ochii ieșiți din orbite, Call a avut revelația că pentru ea probabil că Havoc e uriaș, că pentru ea nu e nici cățel și nici un altfel de animal de companie.

Kylie a început să țipe. Până să apuce Call să spună ceva, ea a luat-o la fugă din parc și a alergat pe stradă, în timp ce cocoloșul ei de blană albă abia putea să țină pasul cu ea.

Cam atât despre vecinii prietenoși.

Când a ajuns acasă, Call s-a gândit că minciunile pe care i le-a spus lui Kylie și sperietura pe care i-a provocat-o au șters cu buretele toate punctele pe care le câștigase cu adunatul mizeriei lui Havoc.

Coloana cu Principele Întunericului era câștigătoare în ziua aia.

– E totul în ordine? l-a întrebat tatăl lui, observând expresia feței lui Call când a intrat în casă.

– Da, e în ordine, a spus Call cu amărăciune.

– Bine.

Alastair și-a dres glasul.

– Ziceam că poate ieșim undeva în seara asta, a spus el. La film.

Call a tresărit de uimire. Nu făcuseră mai nimic împreună de când venise acasă în vacanța de vară. Zi după zi, Alastair părea că

se scufundă tot mai tare în posomoreală și nu făcea decât drumul de la camera cu televizor la garaj, acolo unde repara mașini vechi și le făcea să pară ca noi, după care le vindea colecționarilor. Uneori, Call mai lua skateboardul și se plimba fără tragere de inimă prin oraș, dar nimic nu i se părea amuzant, comparativ cu Magisterium.

Începuse chiar să ducă dorul lichenilor.

– Ce film vrei să vezi? a întrebat Call, gândindu-se că pe un Principe al Întunericului nu l-ar interesa preferințele celorlalți în materie de film. Nu se putea să nu însemne și asta ceva.

– E un film nou. Cu navete spațiale, a spus tatăl său, uimindu-l pe Call cu alegerea lui. Și poate cu ocazia asta îl ducem și pe monstrul ăsta al tău la un adăpost de câini. Să-l schimbi cu un pudel simpatic. Sau chiar cu un pitbull. Orice în afară de turbatul ăsta.

Havoc s-a uitat în sus spre Alastair cu tristețe, iar ochii lui nepământeni au început să facă vârtejuri colorate. Call s-a gândit la cățelul-perucă pe care îl avea Kylie.

– Nu e turbat, a spus Call, mângâindu-l pe ceafă.

Lupul s-a culcat la podea și s-a întors cu burta în sus, cu limba lui atârnând afară din gură, ca să fie scărpinat.

– Pot să-l iau și pe el? Ar putea să stea în mașină, cu geamurile deschise, până ne întoarcem noi.

Încruntat, Alastair a scuturat din cap.

– În niciun caz. Leagă potaia în garaj.

– Nu e potaie. Și cred că i-ar plăcea să mănânce floricele, a spus Call. Și bomboane gumate.

Alastair s-a uitat la ceas, apoi a întins mâna spre garaj.

– Păi, atunci, n-ai decât să-i aduci și potăii.

– Lupului!

Oftând, Call l-a dus pe Havoc în atelierul lui Alastair din garaj.

Era o încăpere spațioasă, mai mare decât toate camerele din casă și mirosea a ulei, benzină și lemn vechi. Carcasa unui Citroën era pusă pe butuci, fără cauciucuri și fără scaune. Teancuri de manuale de reparații stăteau grămezi pe scaune străvechi și de grinzile din tavan atârnau faruri de mașină. Un colac de frânghie era agățat deasupra unei adevărate colecții de chei. Call a luat frânghia și a legat-o nu prea strâns de zgarda lupului.

A îngenuncheat în fața lui Havoc.

– Ne întoarcem în curând la școală, i-a șoptit el. Cu Tamara și Aaron. Și atunci o să revină toate la normal.

Câinele a scheunat de parcă ar fi înțeles. De parcă i-ar fi fost și lui dor de Magisterium, la fel cum îi era și lui Call.

↑≋△○@

Call abia se chinuia să se concentreze la film, cu toate navele spațiale, extratereștrii și exploziile de acolo. Se tot gândea cum se uitau ei în Magisterium la filme, când un mag al aerului proiecta imagini pe pereții peșterii. Fiindcă filmele erau controlate de magi, se putea întâmpla orice în ele. Văzuse *Războiul Stelelor* cu șase finaluri diferite și văzuse filme în care eroii erau copii din Magisterium, care se luptau cu monștri, zburau cu mașina și se transformau în supereroi.

În comparație cu acelea, filmul ăsta părea cam banal. Call era atent la episoadele pe care el le-ar fi făcut altfel, dând gata trei sucuri *Extreme!* de măr și două cornete de floricele. Alastair nu-și lua ochii de la ecran, cu un aer cumva îngrozit și nici măcar nu s-a întors când Call i-a oferit niște bomboane cu alune. Ca urmare, fiindcă fusese nevoit să devoreze singur toate gustările, Call deborda de energie când s-au întors la mașină.

– Ți-a plăcut? l-a întrebat Alastair.

– A fost bunicel, a spus Call, fiindcă nu voia ca Alastair să creadă că nu apreciază faptul că tatăl său a făcut efortul să se ducă la un film la care nu s-ar fi uitat în viața lui.

– Faza aia cu stația spațială care explodează a fost tare.

A urmat un moment de tăcere, nu prea lung, ca să devină stânjenitor, după care Alastair a vorbit din nou.

– Știi, nu cred că e cazul să te mai întorci la Magisterium. Ai învățat principiile de bază. Ai putea să exersezi aici, cu mine.

Call a simțit o greutate pe inimă. Mai avuseseră discuția asta, în tot felul de variante, de sute de ori până acum și niciodată nu s-a încheiat bine.

– Eu cred că ar fi mai bine să mă întorc, a spus Call, cât mai calm posibil. Am trecut deja de Prima Poartă, așa că ar trebui să termin ce am început.

Figura lui Alastair s-a întunecat.

– Nu e indicat pentru copii să stea sub pământ. Să fie ținuți în întuneric, ca viermii. Pielea ta s-a făcut palidă și cenușie. Nivelul de vitamina D e în scădere. Corpul tău își pierde vitalitatea...

– Am fața *cenușie*?

Call nu prea acorda atenție înfățișării sale, în afară de chestiile elementare – să nu-și ia pantalonii pe dos sau să nu aibă părul zbârlit – dar să ți se spună că ești cenușiu suna nasol. A aruncat pe furiș o privire spre mâini, dar i s-a părut că au aceeași culoare bej-rozalie ca de obicei.

Alastair strângea frustrat volanul, în timp ce intra pe strada lor.

– Ce îți place la școala aia?

– Ție ce ți-a plăcut? a întrebat Call. Ai fost și tu acolo și sunt convins că nu ai detestat-o clipă de clipă. Acolo ai întâlnit-o pe mama...

– Da, a spus Alastair. Aveam prieteni acolo. Asta îmi plăcea.

Era prima dată, după câte își amintea Call, când spunea și el că îi plăcuse ceva la școala de magie.

– Și eu am prieteni, a spus Call. Aici nu am niciun prieten, dar acolo am.

– Toți prietenii pe care i-am avut eu la școală sunt acum morți, Call, a spus Alastair, iar Call a simțit cum i se ridică părul pe ceafă. S-a gândit la Aaron, la Tamara și la Celia – dar apoi n-a mai vrut să se gândească. Era prea groaznic.

Nu numai ideea că ar putea să moară.

Ci ideea că ar putea să moară din cauza lui.

Din cauza secretului pe care îl avea. A demonului din el.

Termină, și-a spus Call. Ajunseseră acum acasă. Lui Call i s-a părut ceva în neregulă. Ciudat. Call a privit atent un minut, apoi și-a dat seama ce era. El îl lăsase pe Havoc legat în garaj, cu ușa închisă, dar acum ușa era deschisă, un pătrat mare și întunecat.

– Havoc!

Call a smucit de mânerul portierei și era cât pe ce să cadă pe trotuar, fiindcă piciorul lui stâng se înmuiase. L-a auzit pe taică-său strigând după el, dar nu i-a păsat.

Jumătate șchiopătând, jumătate alergând, a intrat în garaj. Frânghia era tot acolo, dar capătul ei era retezat, de parcă fusese tăiat de un cuțit – sau de niște colți ascuțiți de lup. Call și l-a imaginat pe Havoc singur-singurel în garaj, în întuneric. Lătrând și așteptând ca el să-i răspundă. A simțit o răceală în tot pieptul. Havoc nu prea fusese legat acasă la Alastair și probabil s-a speriat. Poate că a ros frânghia și s-a izbit în ușă până a deschis-o.

– Havoc! a strigat din nou Call, mai tare. Havoc, am venit acasă! Poți să te întorci acum!

S-a răsucit în toate părțile, dar Havoc nu a apărut din tufișuri, nu a apărut din umbrele care începeau să se adune printre copaci.

Se făcuse târziu.

Tatăl lui Call a venit după el. S-a uitat la frânghia ruptă, la ușa deschisă și a oftat, trecându-și mâna prin părul negru, care începuse să încărunțească.

– Call, a spus el încet. Call, s-a dus. Lupul tău a fugit.

– Nu ai de unde să știi asta! a țipat Call, întorcându-se spre el.

– Call...

– Mereu l-ai urât pe Havoc! a izbucnit Call. Acum probabil îți pare bine că nu mai e.

Fața lui Alastair a căpătat o expresie dură.

– Nu mă bucur când ești supărat, Call. Dar, într-adevăr, lupul acela nu era un animal de companie. Ar fi putut să omoare pe cineva sau să-l facă ferfeniță. Pe unul dintre prietenii tăi sau, Doamne ferește, pe tine. Sper doar să fi fugit în pădure și să nu se fi dus spre oraș, ca să mănânce pe cineva.

– Taci din gură! a strigat Call, deși, parcă, ideea că s-ar duce să mănânce pe cineva îi dădea cumva o speranță, fiindcă așa l-ar fi găsit, cu scandalul care s-ar fi iscat.

Call și-a scos din minte cu fermitate ideea asta, atribuind-o coloanei cu Principele Întunericului.

Gândurile alea nu-i erau de niciun folos. Trebuia să-l găsească pe Havoc *înainte* să se întâmple niște chestii groaznice.

– Havoc n-a rănit niciodată pe nimeni, a spus el, însă.

– Îmi pare rău, Call, a spus Alastair.

Spre uimirea băiatului, vocea lui părea sinceră.

– Știu că îți doreai de mult un animal. Poate dacă ți-aș fi dat voie să păstrezi șobolanul ăla...

A oftat din nou. Call s-a întrebat dacă tatăl său nu-i dăduse voie să aibă un animal fiindcă Principii Întunericului nu trebuie să aibă așa ceva. Fiindcă Principii Întunericului nu țin la nimeni, cu atât mai mult la niște creaturi inocente cum sunt animalele. Cum e Havoc.

Call își imagina ce speriat trebuia să fie Havoc – nu fusese singur de când îl luase Call, doar un pui fiind.

– Te rog, l-a implorat Call. Te rog, ajută-mă să-l găsesc pe Havoc.

Alastair a dat scurt din cap și a făcut semn cu bărbia.

– Treci în mașină. Putem să-l strigăm în timp ce mergem încet prin cartier. Poate nu a ajuns departe.

– Ok, a spus Call.

S-a mai uitat o dată spre garaj, cu sentimentul că îi scapă ceva, ca și cum, dacă se uita cu mai multă atenție, ar fi putut să-l vadă pe lup.

Dar, cu toate că au înconjurat zona de mai multe ori și l-au strigat de nenumărate ori, Havoc n-a apărut. Se întunecase tot mai mult și s-au întors acasă. Alastair a pregătit niște spaghetti, dar Call nu a putut să înghită nimic. L-a făcut pe Alastair să-i promită că o să-l ajute să facă afișe cu CÂINE PIERDUT pentru Havoc, a doua zi, chiar dacă Alastair credea că o poză cu Havoc ar face mai mult rău decât bine.

– Animalele Călăreți ai Haosului nu sunt animale de companie, Callum, a spus Alastair după ce i-a luat lui Call din față farfuria neatinsă. Ele nu se atașează de oameni. Nu pot.

Call nu a răspuns nimic la asta, dar s-a dus la culcare cu un nod în gât și cu o senzație de groază.

↑≋△○@

Un scheunat ascuțit l-a trezit pe Call din somnul lui agitat. S-a ridicat în fund și l-a luat pe Miri, pumnalul pe care îl ținea în permanență pe noptieră. Și-a coborât picioarele din pat și a strâns puțin din ochi când a simțit podeaua rece.

– Havoc? a șoptit el.

I s-a părut că aude iar scheunatul, ceva mai îndepărtat. S-a uitat atent pe fereastră, dar nu vedea decât copaci umbroși și întuneric.

S-a strecurat pe hol. Ușa de la dormitorul tatălui său era închisă, iar prin spațiul de până la podea nu răzbătea nicio lumină. Putea totuși să fie treaz, Call știa asta. Uneori, Alastair stătea toată noaptea reparând în atelierul lui de la parter.

– Havoc? a șoptit iar Call.

Nu s-a auzit niciun sunet de răspuns, dar băiatul a simțit că i se face pielea de găină pe mâini. Simțea că lupul era undeva aproape, că Havoc era neliniștit, speriat. Call a luat-o în direcția de unde venea parcă senzația aceea, deși nu putea să și-o explice. Ea l-a condus până la capătul holului, în fața treptelor de la pivniță. Call a înghițit în sec, l-a strâns mai tare pe Miri în pumn și a început să coboare.

Întotdeauna fusese cam speriat de pivnița aceea, care era plină de piese vechi de mașină, mobilă stricată, căsuțe de păpuși sau păpuși care aveau nevoie de reparații și jucării vechi de tablă care uneori prindeau viață.

De sub ușa care ducea spre o altă magazie de-a lui Alastair, care era și mai încărcată de tot felul de rable pe care nu apucase să le repare, străbătea o fâșie galbenă de lumină. Call și-a făcut curaj, a traversat șchiopătând camera și a împins ușa.

Nici nu s-a clintit. Tatăl lui o încuiase.

Inima lui Call și-a accelerat bătăile.

Nu era niciun motiv ca tatăl lui să țină sub cheie un morman de vechituri pe jumătate reparate. Absolut niciun motiv.

– Tată? a strigat Call prin ușă, întrebându-se ce putea să caute acolo tatăl său.

Dar a auzit un altfel de zgomot de partea cealaltă a ușii. A simțit cum îl cuprinde o furie îngrozitoare, care îl îneca. A luat pumnalul micuț și a încercat să-l strecoare prin crăpătura ușii, încercând să împingă limba broaștei.

După un moment de încordare, vârful lui Miri a nimerit la fix și încuietoarea a sărit. Ușa s-a deschis.

Partea din spate a pivniței nu mai era deloc așa cum și-o amintea Call. Vechiturile fuseseră luate de acolo, lăsând loc pentru ceea ce părea să fie o cameră secretă de mag. Într-un colț era un birou înconjurat de teancuri de cărți noi și vechi. În celălalt colț era un pat pliant. Iar în mijlocul camerei, legat în lanțuri și la gură cu o botniță oribilă din piele, era Havoc.

Lupul s-a întins spre Call, scheunând, dar lanțurile l-au ținut pe loc. Call s-a lăsat în genunchi și a început să-i scotocească cu degetele blana de pe gât, ca să găsească cheutoarea zgardei. Era așa de fericit că-l găsise pe Havoc și așa de furios pe ce făcuse tatăl său, încât o clipă a pierdut din vedere ce era mai important.

Dar când s-a uitat prin cameră, să vadă unde pusese Alastair cheia, a văzut în sfârșit ce ar fi trebuit să observe de prima dată.

Patul din colțul îndepărtat avea fixate pe el niște cătușe cu lanțuri.

Cătușe care erau exact pe măsura unui băiat ce mai avea puțin până să împlinească treisprezece ani.